

HAYDİ

Mart-Nisan 2023

18. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Mart-Nisan 2023
18. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Özden Selim Karadana

Öykü

6 Deniz Dursun - Geçmişe Mazi Derler Gülayşe

10 Cevher Tat - Yakın Ama Uzak

14 Özden Selim Karadana - Pandemi

19 Güney Coşka - O Gün Yağmurun Yağacağını Kimse Söylemedi Bana Ama Söylenmeyen Bir Şey Daha Vardı

24 Gizem Kargin - Anadolu'nun Eşsekleri

29 Günsu Özkarar - Estetik Acısı

Şiir

5 Çağdaş Ekin Şişman - Bir Kalp Atımı Yola

18 Serhat Keleş - Taşmayı Bekleyen Deniz

27 Serhat Keleş - Yağmurlar, Mürekkepler (Ben Ölmeyi Bilmem)

34 Mehmet Ali Dönmez - İlkyaz

Deneme

22 Sevda Deniz Karali - Olmayacak Duanın Allahı Olup Kabul Ettik Çocuklar

32 Duygu Göl - Buruk Bir Tat Var Zihnimde

33 Efe Reis - Ayrılık ve Bağımlılık

Fotoğraf

8 Ayaz Yıldız - Take Me Home

21 Tara Demircioğlu - Doku

Resim

13 Deniz Bayramoğlu - Dayanak Noktası

İllüstrasyon

26 Emre Bayraktar - The Artless Abyss

Önsöz

Özden Selim Karadana

Haydi Dergi 3. yaşını kutlayacak. Doğum gününe az kaldı. Şu son üç yılda bile ne felaketler ne üzüntüler yaşadık. Belki bir çırpıda sayamayız hepsini. Unutuyoruz neyse ki. Liste hâlinde koysalar önümüze, hatırlarız birer birer neler hissettiğimizi. Liste çok uzun...

Şu son üç yılda bile ne felaketler yaşadık. Ondan öncesini saymıyorum bile. Bütün olanları gördük, duyduk, yaşadık ve yaş aldık. Kendimi zaman zaman mutsuz, kırgın, kızgın, ümitsiz ve çokça yalnız hissettim böyle zamanlarda ki meyilli de değildir bütün bunlara. Ateş düştüğü yeri yakıyor elbet ama sıcıyor bize de, yakıyor kalbimizi. Ve ne yazık ki, gayriihtiyari aktaracağız bütün bu hissettiklerimizi gelecek nesile. Üzülüyorum buna...

Şu son üç yılda bile ne üzüntüler yaşadık. Rağmen, Haydi Dergi 18. Sayısını çıkartıyor. Rağmen, on sekizinci öyküm yayınlanacak dergide. Geriye dönüp baktığımda daha iyi fark ediyorum, yalnız bugüne değil yarına ne bıraktığımızı. Mutlu, umutlu, kalabalık hissettiğimiz günlerin hatırına. Rağmen, yazan çizen bütün ekip arkadaşlarıma kocaman sarılıyorum, iyi ki varsınız...

Önümüz bahar, belki biraz ısınırız. Ardından yaz gelecek. Belki gelecek güzel günlere yelken açarız he? Umutluyum!

Bir Kalp Atımı Yola

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

atıp tutuyor kalbimiz, ne biçim iş.
pıt pıt, pıt pıt..
nereden öğrendiyse bu işleri
varsayalım hiç yoktan iyi
kimi sevdiğini sanıyor, kimi sevildiğini
sersemlemiş bir uğraş
gül hanesinde bir ayrılık
aynı hanenin orta yerinde pay edilmiş bir uyku
her biri edildi ezber, bir güzel ölçüldü boyu
ama şimdi hatırlamıyorum kaç adımdı
katlandı koyuldu kalbimiz, yeni yıkanmış, ütüsüz çarşaflar arası
çağırdı berber, çağırdı sabun kokusu
katlandı kalbimiz, yola koyuldu
bir adım, gözümüzü, gönlümüzü açıyordu
bir adım, gördüğümüze atıyordu bütün suçu
bir çelme, karıştırıyordu, aksatıyordu aklımızı

işvesi kalçadan, her adım tuzak
kimi uzak kimi yakın, kalbimize durmak yasak
diyemiyorsun ki bırak bu işleri
yol boyu yerinden edilecek her biri
sevmeyi yeniden deneyecek adımları
biliyoruz, dört bir yana atılacak, ekleyecek kendine aynısını
savrulmakla haklı, yürümekle aynı bu bekleyiş
ve biliyor, aksine ikna edemeyiz
yürüdükçe her şey daha berrak, daha temiz.
derler ki yürümek kalbe iyi gelirmiş

o zaman efendiler, durmayın önünde bir zahmet
durdurmayın kalbimizin ağır aksak atımlarını
ya çekilin
ya da adımlarımızın yanına koyun adımlarınızı.

atıp tutsun kalbimiz
o biçim iş

Geçmişe Mazi Derler Gülayşe

Öykü

Deniz Dursun

Taş çatlasın dört ay olmuştur. Unutmuyorum. Ada'daki evin balkonundayız. Bedeni küçücük kalmış. Gittikçe de küçülmekte. Gülerken bile ağzını bir tamam açamıyor. O neşeli kadın. Ağız dolusu gülemiyor. Dişleri de yok. Oysa en zorlu parçaları bile çat diye ortadan ikiye ayırırdı. Çaaat diye. Gazoz şişesini açardı. Vele ki bakkalda açtırmayı unutmuşuz, eve çıksak açıp da insek aşağı tadı kaçar, lazım gelen bir yudum gazoz. Hop çocukların topuna bir tekme, bir yudum daha gazoz, Mukaddes ablanın kapısına tık tık, bir yudum daha gazoz, çıkabilirsek erik ağacının dalı, çıkamazsak ağacı sallayalım düşen erikler bizimdir ve son bir yudum gazozdur. Bir ışıgımıza bakar iner aşağı, taaak, gazozun kapağı öyle bir açılmıştır ki ondan başkasının açtığı gazozu tövbe olsun içmemek, artık lazım gelen budur.

Dişleri kırılacak diye çok korkardım ama ille de dişleriyle açsın isterdim bütün kapakları, ille de. Hayatımın en önemli ve ilk çelişkisi. Sonra neler binmedi ki üstüne. Ben artık çelişkilerin yoğurduğu bir bedenim. Şu kiloları da bir verebilsem Gülayşe.

Komşumuz Hulusi amca, şeftali yerken dişini kırmış. Ta neden sonra, "Dişin yok." demiş biri de öyle anlamış. Sonra aklına şeftali yerken çıkan "çııııt kırtırttt" sesi gelmiş. Kırılan çekirdek değilmiş meğer. Tabii tabii, meğer yuttuğu da...

İlkokul üçteyken ben, bir gün birkaç hekim dişlerimizi kontrol etmeye sınıfa geldi. "Aç ağzını, aaaa de bakalım, kaldır kafanı biraz, aaaa." Çürüğüm yoktu. Benden başka bir de Selman ve Cansu'nun yoktu. Dişleri çürümüş olanları tabii ki dışladık, azınlık bizdik, olan bize olurdu. Kontrolden sonra bize neredeyse bir bebekle aynı boyuttaki dişlerin, yaşam alanlarına giren siyah canavarlarla savaştığı bir video izlettiler. O canavarlar benim dişlerime hâlâ daha sızamadılar Gülayşe.

Hulusi amcanın diş hadisesinden birkaç gün sonra seyrettiğim bu video beni çok etkiledi. Kabuslarımda herkesin tek tek dişinin kırıldığı bir salgının tüm dünyaya yayıldığını gördüm. O siyah canavarlar evlerimize kadar giriyor, salgına yakalanmayan dişler varsa kendileri kırıyordu. Kırılmasın dişi. Kimsenin kırılmasın. Korkarım. Ya o farkında değilse, ben görürsem önce? Misal. Olmaz ya, oldu diyelim. Birine, onu fazlasıyla ilgilendiren ama henüz haberinin olmadığı bir şeyi söylemek ne acıklıdır, isterim ki böyle şeyler olmasın yeryüzünde, isterim ki illa bir diş kırılacaksa benimki kırılsın, ben nasıl olsa herkesten önce fark ederim.

İşte Ada'daki evin balkonundayız. O masayı ben aldım ilk maaşımla. Hatice örtüsünü seçti. Nagihan yemekleri yaptı, patatesli böreğini hiç beğenmiyorduk ama bir kere bile demedik belki de artık başka şeyler yapmayı denemelisin, diye. O börekleri her seferinde bitirdik. Biz Nagihan'dan korkuyor muyduk Gülayşe? Yoksa dürüst olmayı beceremeyen zavallılar mıydık? Nurdan içkileri aldı, hem de ne içkiler, sabaha kadar içtik, oh sefamız olsun, bir daha da hiçbir yerde bulamadık o içkileri, içkileri bulsak birbirimizi bulamadık, aynı olmadı işte.

Senin adını kim koymuş Gülayşe? Ben çiçek isimlerini çok severim. Komşumuz Hikmet vardı. Dedesinin adı da Hikmet'ti, babasının adı da. Kardeşi vardı, Hasret. Annesinin ve anneannesinin adı Hasret değildi ama. Biri Gülsüm'dü, biri Menekşe. Hasret'e derdim ki sana niye çiçek ismi vermemişler? Papatya? Nilüfer? Lale belki? Gül? Bak adaş olurdunuz o zaman Gülayşe. Nergis? Nergis çok güzel isim. Bana hayatın yaşanması gereken bir şey olduğunu hatırlatır, neden bilmem, durulması ya da bakılması ya da yanından geçip gidilmesi değil, yaşanması gereken bir şey. Nergis diye birini tanıdım, aşık da oldum Gülayşe, yalan değil, ve yaşamaya en çok yakışan insandı, sonra bir gün kendisi gitti, adı kaldı, hep de öyle olur, bedenler gider, isimler boşlukta kalır. Bedenler, isimleri boşlukta asılı bırakır – giderler, ama onların da suçu yok.

Geri gelmesi mümkün olmayan bir şeyi özlerken boğuşma hâli hiç bitmiyor Gülayşe. Geçmiş boğazını sıkıyor, sen onunkini sıkamıyorsun, ama kesinlikle ölmüyorsun da, o senin boğazını sıkmaya devam ettikçe de bitmiyor işte, anla, boğuşma bile değil hatta, çırpınma, sonuçsuz, uzun, bitiyor mu yoksa? – çeker gibi yaptı elini, daha da sıkıyor fakat, şu işe bak, bitmeyecek, uyumaya çalışalım.

Rüyalar da kâbuslar da böyle uğrar insana, onlar da gitmezse fena, neyse ki uyanmak var.

Take Me Home

Ayaz Yıldız

Fotoğraf

Yakın Ama Uzak

Öykü

Cevher Tat

Ezberini unutan tiyatro oyuncularını gibi susuyorum. Bir tek ben susuyorum. Diğerleri rolünü çok iyi oynuyor. Hiç boşluk bırakmadan, tempoyu düşürmeden büyük büyük konuşuyorlar. Yalnız kimse bana repliklerimi hatırlatmıyor. Sıramı sürekli kaçıyorum ve biten sahnelerin sonunda uyumsuz, anlamsız sözler söylüyorum. Hiç inanmıyorum kendime. Her hareketimi ite kaka yapıyorum. Sözlerim cansız. Gösterim sayısı arttıkça onlar oyunun içine iyice girmiş, inandırıcılıklarıyla yeni bir gerçekliğe ulaşmış ve muhteşem bir seyirlik yaratmışlar gibi. Ben ise sözlerimi, hareketlerimi unuta unuta silinmişim ve hiçbir işlevi olmayan bir dekora dönüşmüşüm. Arada gıcırdayıyorum. Duvar, masa, kütük dekoru gibi gıcırdayıyorum.

Yüksek ayaklı dikdörtgen masanın kısa kenarına denk gelen yerde, sonradan eklenen yüksek sandalyede oturuyorum. Garsonların ve diğer müşterilerin geçiş için kullandığı yolun ortasındayım. Karşımda koyu yeşil duvar. Lamba asılı. Doğrudan gelen sarı ışıktan gözlerim kızardı bile. Beş kişiyiz. Ben beşinci kişiyim. Geç geldim. Çünkü gelip gelmemekte kararsızdım. Şimdi ise geldiğim için pişmanım.

Solumda kızıl bıyıkları, kızıl saçları, çilli yüzü ve sarı gözleriyle Ekin. Yüzü hastalık derecesinde beyaz. Saçları üç numara fakat kafa derisi gözüküyor. Geldiğimden beri hiç yüzüme bakmadı. Bu önemli. Çünkü bütün sohbeti o yönlendiriyor. Konuları o açıyor. Açılan konuların konuşulup konuşulmayacağına o karar veriyor.

Onun yanında Sude. Sarışın, güzel bir kız. Burnunu yaptırmadan önce daha güzeldi hatta. Uzun ve kemerli burnu ona çok yakışıyordu. Daldıkları sohbetin alakasız bir kısmında beni süzüyor. Ekin'in arkasından elini uzatıp ona bakmamı sağlıyor. Dudaklarının kenarını aşağı kıvrıp kaşlarını sıkarak yukarı kaldırıyor. Gözleriyle "İyi misin? Bir sorun yok değil mi?" demeye çalışıyor. Varlığımın ortamı bozmasını mı istemiyor, ayrışıklığımı fark edip sebebini mi öğrenmeye çalışıyor anlayamıyorum. Sude aralarında en iyisi gibi durur, ama onun derdi sorun çözmektense sorunluları düzeltmektir. Herkes üzgünse mutlu olanları uyarır. Herkes mutluyorsa üzgün olanları.

Sağımdaya ciddi yüzü, iş çözen tavırla Batuhan. İşten geldiği için gri polo tişört, siyah blazer ceket, krem rengi kumaş pantolon giymiş ve altın rengi saat takmış. İki-üç kere tekrarlardı işten geldiği için böyle giyindiğini. Ama o seviyor böyle giyinmeyi. Başka türlü giyinmeyi, ciddi olmadan nasıl duracağını bilmiyor. Onun yanında ise Tuğba. Üstünde gerçekten sadece sütyen var. Altında diz boyu etek. Pembe parlak kıyafetleri esmer teniyle uyumsuz. Kim konuşuyorsa bütün

yüreğiyle dinliyor. Konuşmalar durulunca müzikle uyumlu dans ediyor. “Skandal” kelimesini felaketten muhteşeme kadar her kelimenin yerine kullanabiliyor. Dilde yaptığı bu tasarruf onu yüzeyselleştiriyor ama bazen şaşırtıcı derecede ayrıntılı ve derin düşüncelerden bahsediyor.

Müzik çok yüksek sesli ve görmezden gelemeyeceğim kadar tanıdık. Her eğlence mekânının değişmez müzikleri. Duman, Tarkan, Kenan Doğulu, Sıla, Gülben Ergen, Yüksek Sadakat, Levent Yüksel, Cem Karaca... Ortam çok loş ama karşımda gözlerimi mahveden sarı ışık var. Yoksa severim loş ortamları. Ama daha fenası insanlar. Etrafımızda çok insan var. İlgim olmayan bu insanlarla bir arada olmak çok yorucu. Garsonların ve müşterilerin geçiş yolunda, beşinci olarak oturduğum için sürekli birileri geçiyor arkamdan, öne veya yana kaymak zorunda kalıyorum. Hatta bazen ayağa kalkıyorum geçsinler diye. Gelmeyecektim bugün. Gelmemeliydim.

Biz nasıl olduysa bir dönem ayrılmaz bir arkadaş grubu olmuştuk. Çok yakındık. Sude'nin öğrenci evinde takılırdık. Evindeyken uymamız gereken katı kurallara ses çıkarmazdık. Ama içten içe gülerdik. O mutfağa gittiğinde alay ederdik. Gelince susardık. Mesela ayağımızı sehpayaya uzatmamızı istemezdi. Ayakların pis olduğunu ve hiçbir zaman temiz olamayacağını iddia ederdi. Sude hâlâ çok güzel ama önceden daha güzeldi. Uzun ve kemerli burnu ona çok yakışıyordu. Batuhan bu kadar ciddi değildi. Arada şaka bile yapardı. Tuğba yine skandal kelimesini kullanırdı ama bu kadar sık değil. Demokrasiden, faşizmden ve özgürlüklerden bahsederdi. Alaya aldığımızda çok tatlı olurdu. Sinirlenirdi çünkü. Bu konuları ciddiye almadığımız için bugün bu durumda olduğumuzu savunurdu. Ekin çok cana yakındı hâlâ öyle ama... Sanki zamanla uzaklaştık birbirimizden fakat bunu bir türlü göremedik. Diğer yandan biliyorum yakınınız ama... Hâlâ yakınınız biliyorum. Yakın ama uzak.

Kendi içimde sessizce geçirdiğim dakikaların ardından gitme vaktimin geldiğini hissediyorum. Ama gidecek kadar cesaretli değilim. Büyük insanlar olduk artık. İstediklerimizi, istediğimiz gibi yapacak yaşa geldik. Onlar için bu kesinlikle böyle. Belki de benim daha zamanım var. Daha büyümem gerekiyor. Şimdinin aksine eskiden şımarıktım. Nazım geçerdi her şeye. Hadi tiyatroya gidelim, hadi dans etmeye gidelim, hadi içelim, hadi yürüyüşe çıkalım, hadi film izleyelim, derdim de hayır diyen çıkmazdı. Şimdi işten çıkıp eğlence mekânlarında buluşmak, keyifli sohbet etmek, herkese hitap eden müziklerde dans etmek, biralarımızdan içip uyuşmak, bahşiş bırakmak, arzu edilen müşteri grubu olmak, taksiyle eve dönmek... Madem bu olacaktık ne diye böyle olmayacakmış gibi yaşadık.

Ekin ilk defa bana bakıyor.

“Atıl, hiç sesin çıkmadı geldiğimizden beri.”

“Biliyorsun evde buluşmak daha güzel oluyor. Yoksa başka bir şey yok. Sesten fırsat bulamıyorum konuşmaya.”

“Evde buluşmak ne canım. Kaç zaman oldu öyle takılalı.”

“Çok zaman oldu evet.”

Bozmak istiyorum mutluluklarını. Geceyi zehir etmek, beni çağırdıklarına

pişman etmek istiyorum. Bir daha beni sormasınlar, beni yalnız bıraksınlar ve önemsemesinler istiyorum. Ama bunu yapacak cesaretim yok.

Sude kaş gözü bırakıp bana sesleniyor.

“Canım iyisin değil mi?”

“İyiyim Sude. Kötü olduğumu ne düşündürdü sana?”

“Burnum nasıl olmuş hiçbir şey demedin.”

“Çok güzel olmuş.”

“Zorla dedirttik. Olsun. Sağ ol canım.”

Batuhan blazer ceketini sandalyesinin arkasına asıp ortaya konuşuyor.

“Bu Bitcoin fena patladı. Zamanında almalıydık.”

Ekin, “Altına yatırıyorum ben parayı. Her ay artan parayla altın alıyorum. Hiç düşmüyor bak. En garantisi o.” diyor.

“Onlar küçük çaplı. Bitcoin gibi büyük vurmamız lazım.”

“Öyle de canım geçti o artık. Çiftlik Bank gibi vurulmak da var yani. İşin öyle bir kısmı da var.”

“Her şeyin iyisi ve kötüsü var. Çiftlik Bank baştan belliydi abi. Yok oyun oynuyorsun da para kazanıyorsun. Olur mu canım? Saadet zinciri olduğu da aşırı açıktı.”

Tuğba kendisini dansa kaptırıyor. Sonra atılıyor.

“Araba alacağım ben ya. Artık tak etti canıma. Almam lazım. Çok yükseldi fiyatları. Nasıl alacağım?”

Ekin, “Benimkini satayım canım.” diyor.

Sude, Batuhan ve Tuğba gülüşüyorlar.

“Dans edelim mi?” diyorum.

Ekin, “Oğlum dur be, muhabbetin dibine vuruyoruz şurada. Konuşmuyorsun konuşmuyorsun dans mı edeceğiz şimdi?”

“Aman ne muhabbet!”

Batuhan, “Ne bozuk atıyorsun ya, bir şey mi oldu?” diyor.

Tuğba tatlı tatlı bakıyor bana. Sude ise yaptırdığı burnuyla yabancı biri gibi bakıyor.

“Kusura bakmayın. Yorgunum, uykusuzum ondan belki de.” diyorum. “Ben bir tuvalete gidip elimi yüzümü yıkayayım.” Kapüşonlu ceketimi giyiyorum. “Üşüdüm.” deyip sırtıyorum. Yarım kalan biramı kafama dikip bitiriyorum. “Şunları da çıkartırım şimdi tuvalette.” deyip iyice civıtarak gülüyorum. Hiçbiri gülmüyor. Kalkıyorum ayağa. Çıkışa doğru gidiyorum. Hiç gelmemeliydim bugün. Hiç. Yakınız biliyorum. Başka bir yerde, başka bir zamanda yakınız biliyorum. Şimdi de yakınız ama uzak. Ben artık eve gidiyorum.

Dayanak Noktası

Resim

Deniz Bayramoğlu

Pandemik

Öykü

Özden Selim Karadana

Bizim Metin nihayet kendine uygun bir kız buldu. Tam evlenecek, bu pandemi belası çıktı başımıza. Nişanlar, düğünler yasaklanınca ben de bir öneride bulundum karşı tarafa. Bizim bahçede yapalım, dedim, havuz başı işte mis gibi. Hem çok kalabalık olmamış oluruz hem de bu pandemi illetinin ne kadar süreceği belli değil, çocuklar mağdur olmasın. Olur, dediler. Olur tabii. Ne yemekten haberleri var, ne masa sandalyeden... Gelecekler, yiyecekler, içecekler oğlumu alıp gidecekler. Hoop Allah'a ısmarladık. Oh ne güzel iş.

"Anneee!" diye sesleniyor içerden Burcu. Bizim kız.

"Efendim?"

"Geldiler."

Gözümden akan bir damla yaşı elimle silip çıkıyorum odamdan.

"Ne bu hâl kız?"

"Ne varmış hâlimde?" diye cevap veriyor utanmadan.

"Kızım bu yaşta ne makyajı Allah aşkına? Senin-makyajın-kendi-cildin."

"Anne kırk yılın başı bir makyaj yaptım abartma ya. O da düğün var diye yani. Ağladın mı sen?"

"Ağlamadım. Değiştirme konuyu. Düğün düğün deyip de durma şuna, nikâh. Nikâh kıyılacak, yemekler yenilecek. Bu."

Biz bahçeye geçene kadar bizim Burhan karşılamış dünürleri.

"Peki Bediş." diyor benimki. Bediş?

"Hoş geldiiiiiz!" diye selamlıyorum minik bir gülümsemeyle. Bahçeye doğru yürüyoruz birlikte.

"Hoş bulduk Hülya'cım, hoş bulduk. Ay valla çok rahat bulduk burayı. Korktum bir ara, hani bilmediğimiz yer ya. Ama Allah bu navigasyonlardan razı olsun valla değil mi?" deyip basıyor kahrkahrı.

"Öyle öyle, büyük kolaylık oldu." diyorum.

"Ay Allah kahretmesiiin. Hakan?" diyerek eşine dönüyor.

"Efendim hayatım?"

"Maskeleri aldın mı?"

"Yoo, sen alacaktın."

"Ben alacaktım da, yaaani... Demek ki unutmuşum. Bir hatırlatır insan. Ay çok üzüldüm yaa. Bu maskeyi ben kendim yaptım da, size de yapmıştım, gelirken de getirecektim. Tüh."

"Siz mi yaptınız? Maşallah ya. Çok hoş olmuş." diyor benimki. Maşallah?

"Ay sağ olasin, duramıyorum işte, illa bir şeyle uğraşacağım. Neyse bir dahakine sözüm olsun." diyor Bediha. Masalarına oturuyorlar. Oğlumuz pek yakı-

şıklı olmuş, kızımız da pek güzel maşallah, muhabbetlerinden sonra Burhan'ı bir köşeye çekiyorum.

“Bediş ne ya? Bediş?”

“Sen ona mı surat yapıyorsun ya? Bediha Hanım dedim. Tutturdu bana Bediş deyin diye. Ailede herkes Bediş diyormuş, biz de artık aileden olduğumuz için, bizim için de o artık bir Bediş’miş.”

“Anladım. Maskeyi de pek beğendin. Getirsin başka maske taktırtmıycam sana. Takarsın, öyle çiçekli çiçekli gezersin.”

“Ya Hülya alemsin ya, kadıncağız bize hediye yapmış. Senin takıldığın...” cümlesinin arasına giriyorum.

“Bir daha Bediş de o kadına, bak ben sana ne yapıyorum. Hadi de bakayım.” deyip dönüyorum bahçeye.

Yedi dedik altıda gelmişler. Bunların her hareketi ters. Daha masalar hazır değil. Aha birileri daha geliyor. Çok güzel.

“Burcu! Gel bakayım.”

“Efendim anne.”

“Ne yapıyorsun?”

“Misafir karşıyorum.”

“Bırak şimdi misafirleri. Biz karşılarız. Terasa koyduydum kolonyaları; onları yerleştir masalara, her birine beşer tane. Tamam? Hadi çabuk.”

Göz açıp kapayınca kadar doluyor masalar. Sosyal mesafeli masalar arasında mekik dokuyoruz. Bizim tarafı hallettikten sonra kız tarafına geçiyoruz.

“Hoş geldiniiz. Ben Metin’in annesiyim. Bu da babası.”

“Hoş bulduk evladım, hoş bulduk. Ne kadar da yakıştılar ama...”

Gözleri doluyor kadının. Bir şeyler geveliyor ağzında. Ay daha beter ağlamaya başladı. İndirdi maskesini burnunu siliyor. Geri de takmadı.

“Bunlar benim kapı komşum. Bakırköy’den. Bediş’in taa ufaklığını bilirim. Bediş diye ilk ben dediydim de öyle de kaldı adı. Beril de elime doğdu. Allah’ıma çok şükür gelin olarak da gördüm ya daha ne isterim.”

Yakın akrabalar dedik, konu komşuyu toplayıp getirmişler. Kadın yirmi dakika kitledi beni, ayakta dinledim öyle özgeçmişlerini. Yemekler gelmedi, bi bakayım ben, dedim de öyle kaçtım Allah’tan.

Yemekler geldi, nihayet oturduk biz bize. Kafam çatladı yemin ediyorum.

“Ayağım da şişti iyicene.”

“E çıkar anne ya.”

“Olmaz.”

“Sen bilirsin.”

Dünürlerin masaya bakıyorum. Adam bir şeyler çeviriyor. Ne öyle? Ne yapıyor o?

“Napıyor bu?”

“Kim?” diyor benimki.

“Dünür. Hakan. Devamlı eğiliyor bir şeyler çeviriyor.”

“Hee, masa altından demlenmece.” deyip gülüyor benimki gevrek gevrek.

“Git bir şey de adama.”

“Aa, ne diyeceğim be kocaman adama.”

“Ne bileyim de bir şey. Bu akşam alkollü organize edilmemiş demek ki. Biz bilmiyoruz muyuz yani servis ettirmesini? De bir şey. Bul. Mutaassıp kişiler var rahatsız olurlar de.”

“Kim var be mutaassıp?”

“Şunlar var işte. Şu kapı komşuları.”

“O onların tarafı, bizi ne ilgilendirir. Sen yemene bak.”

Yemene bak. Bakayım. İki insan görmeye bak, nasıl değişiyor şeklin şemalin.

Yemekten sonra nikah memuru geliyor. Ah canım oğlum. Ne de güzelsin. Allah'ı var kız da güzel. Ağzı var dili yok. Ama bu anası, babası... Olacak iş değil ya. Ah be Metin'im onca aile arasından bula bula bunları buldun. Nikah kıyılır kıyılmaz kızın amcası dikiliyor ayağa.

“Bugün çok özel bir gün. İıııı kızımız ve oğlumuz için ıııı yeni bir kapı açılıyor adeta... Eeee bu kapı dilerim ki istedikleri yollara çıkar. Her anlamda... İııı çok heyecanlandım kusura bakmayın. İnsanın her zaman kızı evlenmiyor. Eeeee kızım dediğim de ben Beril'i kızım sayarım. Aslında amcası oluyorum. Mutluluklar canım kızım.”

Evelediii, gevelediii, yüzü de kıpkırmızı olmuş. Bu da içmiş. Allah'ım sen sabır ver. Pastasını yiyen Bediha ayaklandı bize doğru geliyor.

“Burcuuu müziği nerden açıyorsunuz kızım?”

Burcu'ya dimdik bakıyorum. Burcu saftiriği bakmıyor bir türlü bana doğru.

“Hoparlör terasta Bediş, telefonu bağladık da oradan çalıyoruz.” diyor.

“Ay ben çıkmayayım şimdi oraya, sen açsana sana zahmet. Şeyi... Harun Kolçak'tan Yetti Canıma. Tam güne uygun şarkı.”

“Bediha'cım bu müzik iyiydi böyle alttan alttan. Yemek müziği diye ayarladık biz...” diyorum. Ne diyeceğimi de şaşırttı kadın bana. Manyak mıdır nedir?

“Şekerim şu güzel günü kutlayalım biraz yahu. Evlere tıkıldık kaldık ruhumuz bunaldı zaten. Gıy gıy gıy nereye kadar?” diyor basıyor ardına tiz kahkahasını. Bizim Burcu da fırlıyor terasa doğru. Ben bir şey istesem bin dereden su getirir.

Ben de peşinden giriyorum eve. Çıkıyorum yukarı, bizim banyoya. Yüzümü yıkasam makyajım akacak. Basıyorum kolonyayı orama, burama, her yerime. Oturuyorum klozet kapağına. Gıy gıymış, sen ne anlarsın be müzikten? Daha ilk günden ipleri aldı eline kadın. Ben nasıl baş edeceğim bunlarla?

Ulan yuh. Müziğin sesi buraya kadar geliyor. Kim bilir kaç dakikadır oturuyorum burda bir başıma. Biri de gelip demiyor he iyi misin diye. Ben size yapacağımı bilirim. Bir gayret kalkıyorum oturduğum klozetten. Müziği kapatmaya gidiyorum. Şikayet gelse ne yapacağız? Terasa adımımı attığım gibi etrafı süzüyorum. Ne göreyim? Alkolik dünürle kardeşi benimkini kafalamış, masa altı da değil aleni bir şekilde hep beraber içiyorlar. Yuh! Yazıklar olsun sana. Hain Burhan'la

göz göze geliyoruz. Baş parmağını havaya kaldırıp kelle gibi sırtıyor bana. Bir yandan da müziğin gürültüsü kafamın içinde. Bam bam bam. Alıyorum elime telefonu. Ne lan bunun şifresi? Ayy Burcuu, ayy Burcuuu! İşe yarayacağın zaman da ortalıktan yok olursun. Ne oluyor be? Damadı çekiştirip duruyorlar. Kuzenleri mi her ne bok kim bunlar? Aaaa! Havuza attılar. Ay Allah kahretmesin sizi. Peşinden atlıyorlar. Atlayan atlayana... Pişmiş kelle gibi sırtıyor herkes. Bediha patlatıyor kahkahayı. Ellerim terliyor... Kendi nefesimi solumaktan başım döndü. Çıkıyorum maskeyi. Bağıracağım, sesim çıkmıyor. Bağıracağım, gücüm yok. Sandalyeme çöküyorum. Burcu fırlayıp geliyor yanıma.

“Anneciğim iyi misin? Tansiyonun mu çıktı?”

El kol yapıyorum sesim çıkmıyor. Müziği kapatıyor Burcu.

“Ben Bediş’i çağırayım. Tansiyonunu ölçsün.” deyip gitmeye yelteniyor aceleyle.

“Ne?” diyorum çatallı boğazımdan zor çıkıyor ses.

“Hemşireymiş ya o, gelsin de bi tansiyonunu ölçsün Bediş.”

Gözlerim kararıyor.

Taşmayı Bekleyen Deniz

Şiir

Serhat Keleş

Ümitsizliğin bir at gibi koşuyor,
oradan oraya.

Üstelik,
Seni seviyorum dememin hevesi,
Daha yeni geçiyorken kursağımdan.
Ne bilim...
Bilmiyorum,
Ne arıyorsun renksiz evlerin sokaklarında.

Sen,
Batı cephesinin çetin savaçısı.
Taşımaktan yorulduğun,
bu yaralı başa,
Merhamet göster biraz,
Düşmana gösterdiğin kadar...

Bak,
Bir iğne kadar yer kaldı bize,
Ne saban koşulacak,
Ne sana varılacak.
Sadece yüreğimize batacak.

Beni, dizlerimden tanır
bu yerler.
Dağ kekikleri arasından,
Yıldırımların kırıldığı
kayalardan;
Bir ihtiyarın sıyrık kollarından
hayata;

Çocukluğumdan,
gençliğimden,
yangınlardan ise;
sana geldim.

Şimdi söyle,
Ne zaman taşacak deniz,

Ne zaman duracak bu ümitsiz at...

O Gün Yağmurun Yağacağını Kimse Söylemedi Bana Ama Söylenmeyen Bir Şey Daha Vardı

Öykü

Güney Coşka

Küçükken, okulun ilk zamanlarıydı, bire gidiyordum. Yağmurlu bir gündü. Uyanıp hiç okula gidesim gelmiyordu. Çünkü yağmuru sevmiyordum. Yani küçükken sevmiyordum, şimdi ise... Her neyse!

O gün de ilk ders resimdi ama onu çok severdim küçükken. Yani çok sevdim bir şeyler çizmeyi, kara kalem bir şeyler yapmayı... Gerçi hâlâ çok seviyorum... Seviyorum da artık eskisi kadar çizmiyorum bir şeyler... Aman her neyse! Taktım çantamı sırtıma, bir elimde resim dosyam, içinde de neler çizmişim neler. Diğer elimde ise şemsiyem. Saate baktım, ohooo geç kalıyorum, çabuk ol, dedim kendi kendime. Mecbur patikadan gideceğiz, o çamurun içinden. İki çift ayakkabım vardı ve ben böyle havalarda hep daha eski olanını giydim. Hızlıca okul yoluna koyuldum. O patikadan ayakkabılarım çamura saplana saplana yağmur suları içine dola dola nihayet okula yaklaştım. Yağmur feci ıslatmıştı beni...

Okula vardım, kimsecikler yok gibiydi. Tamam, böyle havalarda herkesi içeri alırlardı. Çocuklar yağmurda ıslanıp hasta falan olmasın diye işte. Büyük kapıdan okulun içine girdim. Bir gariplik vardı ama ne? Normalde her sınıftan, en azından bir uğultu gelirdi ya da bir ses, bir gülücük vs. Herkes sessizce sınıflarında bekliyor olamazdı! Başka bir sınıfın kapısını tıklatacak cesaretim de yoktu tabii!

Ben yine de ilk dersin resim olması heyecanı ile sınıfıma vardım. Kapının önünden biraz içeriyi dinledim ama sınıftan hiç ses gelmiyordu dışarı. Allah Allah, dedim içimden. Kapıyı çaldım ve içerden: "Gel!" sesini işittim. Oh be deyip rahatladım ve içeri girdim.

Eee... Sınıf yok, yani arkadaşlarım yok! Öğretmen masasında öğretmenimizi gördüm! O gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş, masasında kitabını okuyor ama sıralar bomboş. Bir öğretmen bir de ben... Şaşkınlıkla öğretmene bakıyorum...

— Öğretmenim! Özür dilerim geç kaldım. Girebilir miyim?

O da belli ki çok şaşırılmıştı. Nazik, sevecen bir gülümseme ile:

— Gel çocuğum, gel!

Ön sıralardan birine ilerleyecek oldum. Öğretmen yerinden kalktı, yanıma

geldi, elimdeki resim dosyası ve şemsiyeyi alarak, çantamı ve montumu çıkarmama yardımcı oldu. Çamurlu ayakkabılarımla sınıfı daha fazla kirletmeden sıraya oturdum.

— Öğretmenim! Niye kimse yok?

— Bugün resmî tatil çocuğum, haberin yok mu, dedi öğretmenim.

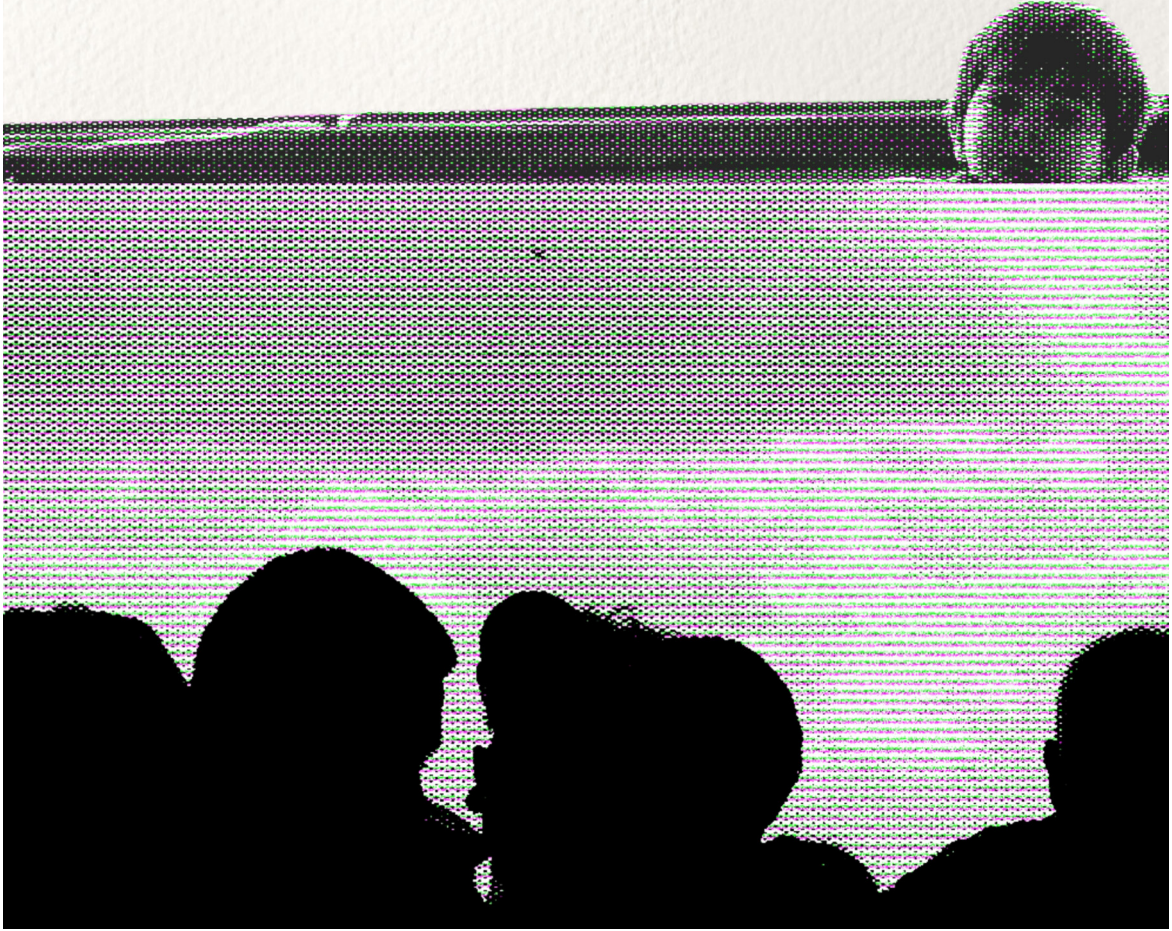
— Demek ki resmî tatillerde resim yapılmıyormuş dedim, safça.

Resim dosyam da öğretmenin masasında, elinin altında olunca biraz garip bir an oldu gibi. Bir süre buna güldük öğretmenimle. Sonra müstahdemi çağırdı ve annemi arattırdı. Yağmur dinince gelip beni okuldan alsın diye. Biz de o gelene kadar resim dersi yaptık!

Doku

Fotoğraf

Tara Demircioğlu

"Saydım. Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört, beş... Bir, iki, üç... Ona bakıyorum. Onlara. Merakım, göz kapaklarımı kaşlarıma kadar çekiştiriyor. Hoşuma gidiyor. Daha fazlası var mı? Her şeyin. Her şeyin daha fazlası var mı?

İnsanlara bakarım. İnsanlara hep bakıyorum. Baktığım yerde durmuyorlar. Ama ben, baktığım yerde duruyorum. Bu sabah durmamaya karar veririm belki."*

*Yazan: Ümit Aydın

Olmayacak Duanın Allahı Olup Kabul Ettik Çocuklar

Deneme

Sevda Deniz Karali

İnanın artık hüznün sevdiğim falan yok. Gerçekten. Çünkü fark ettim ki benim için hüznün, içi boş acıymış. Yani aslında var olmayan, bende var olmayan bir acı varmış, ben o acının fikrini içime içime, ilmek ilmek dokuyormuşum, sonra o ilmeklerin arasındaki boşluklardan sızım sızım sızdırıyormuşum dışarı hüznümü, şarkılarla. Sonra ama allah affetsin dolusunu yaşadım çocuklar. Kimseye suç yapıştırdığım yok, milyon taşı var yürüdüğümüz her yolun, o taşları da hep biz koyuyoruz, duvarları -şayet duvarsa- tuğla tuğla biz örüyoruz, biliyorum. Biz ve şartlar, ve hayat, ve zaman. Bir sevgi sözcüğü söylüyoruz hop öteye bir taş daha ekleniyor, basıveriyoruz, hop bastığımız yerden bir öpüveriyoruz, gelsin iki taş daha, ama dur bir kıskançlık hissi yükseldi içimde derken hop taşlar sola dönüyor, bir bakıyoruz kıyım kıyım soldayız bu sefer, e olsun yol yoldur, yürüyoruz, bir sevgi sözcüğü bir öpücük diye diye, yeter ki birlikte olsun diye, derken işte birlikte olmayıveriyor çünkü bir bakmışsınız sizin taşınız sola eklenirken hop, onunkinin sağa dönesi tutmuş. Bu taşlar böyle bambaşka yerlere uzadıkça gördüm hüznünle gerçek üzüntünün farkını. Hüznünde romantik bir şeyler var. Üzüntüdeyse romantizmin r'si bile canınızı yakmaya yetiyor. Olmayan romantizm çünkü. Bir zamanlar olup da yok olan romantizm. Eksikliğini hissettiren romantizm. Bunları böyle üstten üstten anlatıyorum size gibi ama aslında şu an kendi kendime düşünüyorum. İyi de geliyor. Bu aralar zaten bir sürü şey okuyorum iyi gelsin diye. "Bağlanma" kitabını sanki Adsız Alkolikler'e üye bir bağımlıymışım da her alkole düşme eğilimimde sponsorumu arayıp "Kurtar beni bu eşikten." diyormuşumcasına her kötü hislere düşüşümde alıp elime okuyorum mesela. Muhtemelen sonsuza kadar döndürmeye de devam edeceğim kitabı. Aylin Balboa'nın "Bu Hikâye Senden Uzun Osman"ı inanılmaz iyi gelmişti bir de, bir insanın yokluğuyla hem mizahlı hem kendine değer veren bir yerden başa çıkartmıştı, o da artık başucu kitabımdır. A bir de bu kitaplarla iyileşme sürecimin ilki "Aşk Üzerine" var elbette. O da hayatıma tuhaf bir hediye şeklinde gelip her nasılsa tam yerine oturmuştu. Hayat öyle çünkü. Tuhaf. Ve genelde oturuyor, içinize. Birkaç ay öncemi düşünüyorum, hatta açıp instagramımda birkaç ay önceme bakıyorum, ay nasıl dertsizlik tasasızlık, nasıl neşe, nasıl mutluluk. Ben ne ara böyle düştüm diye bir de ona kızacak oluyorum. Sonra diyorum ki Deniz, ya da Sevda, hayır, asıl "Bak mutluydun, yine olursun" diye düşünmen lazım yoksa çıkamazsın bu çukurdan.

Çünkü sorun ne biliyor musunuz çocuklar? Sorun, en en büyük sorun, olmamış bir ilişki ya da sizi o kadar da istemeyen biri ya da yalnızlıktan bıkkınlığınız ya da uluorta el ele gördüğünüz her insanda içinizdeki sızınız ya da ıvır ya da zıvır değil. En en büyük sorun, düşünme alışkanlıklarımız. Ve düşme, şayet bendenseniz. Arkadaş ben ne alışmışım ne alıştırmışım kendimi yıkılmaya. Ne meyilliymişim kendimi bırakmaya. Ama yok. Ama bu hayat böyle geçmez.

Bak bu yazının tam burasındaydım dün evden çıktığımda. Tam burasında kalmıştım yollarımın, dizdiğim taşların. Ve bambaşka bir sağa dönebilirdi belki akşamım, ama döndürmedim. Dedim ki yoo Deniz, hatta yoo Sevda, sen bu yoldan çoktan geçtin. Ha aynı yoldan yürümenin bence bir sakıncası yok, şayet yolda yürüyeceklerde, tutulacak ellerde değişen bir şeyler olmuşsa. Çünkü aynı yol, siz artık farklıysanız asla aynı yol olamıyor. Durdum, düşündüm, baktım bu yolda değişen bir şey yok gibi. Çünkü yine aynı zamansızlık, yine aynı sıkışıklık, adımlarda ve anlarda. Önceden bir şeyleri, birlikte geçirilebilecek her vakti fırsat gibi görürdüm. Şimdi tırsak bir vaziyetteyim, sadece kafiyenin hatırına da değil üstelik. İnsan bazen bir şeyi zamana yayabilmek istiyor, evet, anlaşılmayacak şey değil. Üstüme çok yüklenmesin aman diye değil, tadını ince ince, gönlümce çıkarabileyim diye yayanı makbul gibi geliyor ama bana. Tadını çıkaracağınız, tadına varacağınız vakit yoksa, zaten tadınızı kaçırarak çok fazla geçmiş de varsa, varsın olmayıversin şimdilik hayatınızda. Sonuçta tuğlalar bizde, elbet güzel yollar, güzel yuvalar inşa ederiz bir noktada.

Ne uzattım, çok uzattım. Özetlemek gerekirse, çocuklar, olmayacak bir dua girivermişti hayatıma, aklım kalbim hep onla doluydu ama daha o zamandan her şey zordu, ama heyecan denen şey perde gibi örtüveriyor işte hepsini. Sahilde bisikletle eve dönüyordum, hava güzel, gökyüzü karanlık, hop bir yıldız kaydı önümde, hemen dilek diledim acele. Romantizm yapmıyorum, bu gerçekten oldu. Dedim ki yüksek sesle: "Lütfen olsun." Olmayacak bir duaydı, olmasa belki daha hayırlıydı, ama diledim. Dilediğim yetmedi, o duanın allahı olup bir de kabul ettim, gerçek olsun diye de kalbimi yollarına serdim. Oldu. Ama öyle ama böyle. Ha eksik ha fazla. Oldu. Olmasaydı ne olurdu? Bilmek istediğimden emin değilim. Her şeye rağmen, her şeye teşekkür ederim.

Anadolu'nun Eşşekleri

Öykü

Gizem Kargin

Dükkândan çıktık tam arabaya bineceğiz, elimde kalan son poğaçaya parçasını ağzıma atıyorum. Mis gibi, sıcacık, anne kokulu.

“Ne kadar ilginç değil mi? Artık ne kadar da azaldı bu poğaçalardan.”

Patron ve diğer eleman aldığımız kuaför malzemelerini bir yandan bagaja yerleştirmeye çalışıyor diğer yandan ise tek gözleriyle beni kesiyorlardı.

“Ne ilginç he, anlamadım?” diyor patron.

“Şu poğaçalardan yemeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu...”

“Ee ne olmuş ki?” diyor diğer eleman.

“Anadolululuk işte böyle bir şey.” deyip bir lokma daha alıyorum.

“Hee Anadolu... Çorum, Yozgat, Kayseri...” deyip birbirlerine bakıp kahkaha atıyorlar.

“Evet, ablanın şivesi Çorumlu gibiydi, ‘gideyak geleyak’ diye konuşuyordu.” Taklit edip eğlencelerine dâhil olmaya çalışıyorum.

“İçeride bir şey unutmadık değil mi?” dedi patron.

“Yok yok her şey tamam.”

“Mesela bir elli yıl sonra böyle bir misafirperverlik kalacak mı merak ediyorum. Çünkü ev sahibinin kendini yabancı gibi hissetmemen için elinden geleni yapması insana iyi hissettirir. Yatak serer oturma odasına; çarşafı başka kılıftır, yastığı başka. Hangi yaşta olursak olalım, çocukluktaki kadar sıcak bir his.”

“Ha sen içerideki ablanın hürmetini diyorsun... Ya daha fazla mal alalım diye yaptılar kızım anlamadın mı?”

“Patron biraz daha kalsak dükkânı satacaklardı bize, kalın kalın şunu da yiyin buna da yiyin diye. Allahtan bizim kuaför o kadar büyük değil de ucuz atlattık.”

“Başka hiçbir yerde ya da ileriki zamanda bu yakınlığı görebilir miyiz? Öyle alışmışız ki bu cömertliğe, durmadan altında başka şeyler arıyoruz.”

İçerideki kadın muhtemelen dükkân sahibinin karısı, kendi yaptığı poğaçalardan ısrarla elimize tutuşturdu. Ardından “Yiyin yavrum çok yaptım, bak içinde çok şeker de yok.” dedi. Günümüz modasına teyzem bile ayak uyduruyor. Şeker yok, un yok, tuz yok... Lezzet? O da yok...

Kadın konuştuğça teyzem, anneannem geliyor aklıma. Köye gittiğimizde bize olan yakınlıkları illa ki dalından elma koparmamızı salık vermeleri. Galiba 9 yaşından beri kimse bir şeyi yemem için o denli ısrar etmedi. Nitekim kadının bir çıkarı yok. Bu ses tonunu, bu eşarbin altından durmadan saçını sıvazlamayı, bu ellerini durmadan belinde tutuşu iyi tanıyorum. Arada sırada şiveyi bir yana bırakıp “r” harfine bastırıp kelimeleri daraltarak konuşan kişinin kim olduğunu

biliyorum. İnsan ne kadar büyürse büyüsün, kendinden yaşlı birinin şefkatine ihtiyaç mı duyuyor nedir?

“Ya kızım sabahtan beri Anadolu Anadolu diyorsun. Anadolu’da eşek s.kiyolar haberin var mı senin?” Birbirlerini yumruklayarak tekrar gülüyorlar.

“Anadolu’nun eşekleri s.ksin sizi.” diyorum ve arabaya binıyorum.

The Artless Abyss

İllüstrasyon

Emre Bayraktar

Yağmurlar, Mürekkepler (Ben Ölmeyi Bilmem)

Şiir

Serhat Keleş

I

Ben ağlamayı bilmem,
Gülmeyi de.
Yas tutmayı da bilmem,
Yâd etmeyi de.

Doğrusu;
Bıraktım,
Unuttum.

Hâl böyleyken,
Bu yağmurlar,
neden düşsün
benim topraklarıma,
Veya bu mürekkepler,
neden aksın;
satırlarıma,
sayfalarıma.

II

Öf,

Göğsümden sonsuzluğa,
Adımı taşıyan bir boşluk var.
Nehre bırakılan bir beşik gibi,
Sürükleniyor...

Derin bir nefes çekmeyi,
Yürümeyi,
Bir de durup düşünmeyi...

Durup düşünmeyi,
Yürümeyi,

Düşünmeyi;
Derin bir nefes çekmeyi.

III

Görüyorsun,
Yollar kayıyor ayaklarımın altından.
Görüyorsun sıkıştım kaldım,
Görüyorsun,
Biliyorsun da.

Şimdi,
Uzaktardan gelen kahramanlar,
Kurtarsınlar alınımı avuçlarımdan,
Toplasınlar
dağılmış küllerimi.

Ben yaşamayı bilmem,
Ölmeyi de.

Estetik Acısı

Öykü

Günsu Özkarar

“Canın çok yandı mı?”

“Yanmaz mı? Bir ara gözlerimden akan yaş fark ettim... Silemiyorum da...”

“Ben de ağlamıştım biliyor musun? İnsan, o an düşünüyor neden böyle bir şeye maruz bırakıyor kendisini diye...”

“Öyle deme, bak ne kadar seksi olacağız...”

Buket, şiş dudaklarını biraz daha şişirerek yandan gülümser. Gözü elindeki telefona dalar, fotoğraflara bakmaya başlar sırayla... Yılanının fotoğrafına gelince durur.

“Ah Cemşit'im benim... Nasıl özlüyorum seni...”

“Buket şaka yapıyor olmalısın! Bir yılanla nasıl yaşadın hâlâ aklım almıyor...”

“Sen kafayı yemiş olmalısın asıl... Yılan yaşam demektir, hayatın döngüsünü sağlar onlar. O kadar kıymetliler ki... Hem tanışsan sen de severdin onu emin ol...”

“Ay yok Buket, bu konuda seni yalnız bırakacağım. Ali gibi olacağım ama o yılan senin evinde olsaydı hayatta gelemedim ben de sana misafirliğe...”

Buket ellerini, konu bir toz bulutuymuş da ancak el kol hareketiyle dağıtabilirmiş gibi silkeler.

“O uğursuz ismi anma lütfen. Ben resmen o istemediği için yılanımı verdim. Ne oldu şimdi ne yılanım var ne de O.”

“Ya evet... Bana çok değişik geliyor bu hikâye doğrusu. Bir erkek için yılanı bırakmak... Kadının yilandan vazgeçmesi... Erkek gidince yılanı özlemesi... Yılan dışı olan mı erk olan mı? Ah!”

Yüzünü acı çekmişçesine buruşturan Defne'ye bakar Buket.

“Ne oldu be?”

“Arada unutuyorum sayısız iğne darbesinin dudaklarıma girdiğini. Morarmış yerler sızlıyor sanırım...”

Buket gülmeye başlar.

“Kız ayrı bir insan gibi bahsettin morluklarından... ‘Bize ne acılar çektirdin be

Defne abla diyorlar, duyuyorum.' da de, tam olsun."

"Dalga geçme Buket. Ben dolgu esnasında bedenimizin bizden ayrı bir parça olduğunu çok iyi kavradım."

"Nasıl yani?"

"Anlatayım..."

Defne o ana döner.

"Ya kalıcı bir zarar veriyorsam bedenime... Ya bir şey olursa bana... Dudaklarım kanıyor, hissediyorum. Dudaklarım uyuşuk ama kan tadı dilime sızıyor gibi. Çok mu kan var acaba? Doğururken de çok kan kaybediyor mu hemcinslerim? Tüm insanlar bir kadının bedeninden çıkmıyor mu? Kadın doğuruyor... Kendinden farklı olanı da, daha uzun veya ileride daha kilolu olacak olanı da ya da kendi cinsinden ve karşı cinsten olanı doğuruyor. Kadın doğuruyor."

Buket'in elini tutar, "O kadar canım acıdı ki... Dedim ki ölmeyi hatırlamak olmalı bu tür acılar. Belki de ölüm acısını, bedenimizin çürüyüp gideceği gerçeğini yok edebilmek için ruhu beslememiz gerektiğini öğreniyoruz, ne kadar beslersen ruhu ve ne kadar farklı bakabilirsen o kadar uzaklaşıyorsun gerçek acıdan... Yani bedensel acıdan..."

Ve anlatmaya devam eder.

"Kadın doğururken ölüyor da... Çünkü ölümü en iyi anladığı an, o an. Bir başkasına yaşam hediye edebilmek bu acı üstünden olabiliyorsa, doğmak ve ölmek de iç içe... Kadın doğururken bu iç içeliği anlıyor. Doğum ve ölümün bir kardeş olduğunu fark ediyor. İkiz kardeş, tek yumurta ikizi. Kadın doğururken yani yaşam hediyesi verirken ölüyor. Belki de ondan annelerimizle iç içe geçip, sonra ayrıştığımız bu eylemin travmasından defalarca kez, biz de baştan doğurmak zorunda kalıyoruz kendimizi manevi olarak..."

Bir an duraksar, sonra...

"Her doğum gününde tekrar doğuyor gibi hissetmez misin sen de kendini Buket?"

"O olabilir ama asıl İngilizcede "give a birth" derler zaten doğurmaya... Yani annenin kendinden bir hediye verdiği daha iyi ifade edilmiş gerçektir..."

"Ya sen bu yılanı verdin ya... Belki de annelerimizden gelen o kolektif bilincin devamı bu vericiliklerimiz... Kendimizden veriyoruz, doğmak veya ölmek için."

"Kesinlikle öyle. Her an doğum ve ölüm üstüne bir döngüye sokuyoruz kendimizi. Bunu deneyimliyoruz. Bu sebeple ben yılanımı çok seviyordum."

Defne ürperir.

“Ya yılanları da güzellik için kullanıyorlar değil mi? Neden kadınlar üstünde güzel olmaları için bu kadar baskı var anlamıyorum.”

İki kadın da bu sorunun üstüne gülmeye başlarlar ama dolguları acımasın diye kahkaha atmadan gülerler, böyle ufak ufak...

Defne sessizliği bozar.

“Sonra o dolguyu nasıl patlatmayacağım diye düşündüm. Annemin beni doğururken ona verdiğim acıyı düşündüm ve vicdan azabı çektim. Evet, senelerdir içimdeki his buydu, vicdan azabı, o hissi bulmuştum. Doktor ‘Bitmek üzere, iyi dayandınız.’ dedi. Aynaya baktığımda ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum, değişmiştim orası muhakkak ama içim daha çok değişmişti, ben dolgudan sonra aynı ben olmayacaktım.”

Birbirlerine bakarlar, gözleri yaşlı...

Buruk Bir Tat Var Zihnimde

Deneme

Duygu Göl

Şu an tam o zamandayım. Ne istediğimi ve ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir tür karmaşa var düşüncelerimde. Zaten genel olarak hep böyle olmuştur. Hep kararsız olmuşumdur. Bir konu bağlamında karar vermeye çalıştığımda, başkaları ile paylaşıp ona göre durumu tartıp kendimi bu şekilde yönlendirebiliyorum. Çaresiz değilim, bence bu durum çaresizlik değil. Aklımda bir plan var, sürekli ertelediğim ve daha sonra cesaret edemediğim. Anlık olarak cesaretli hissediyorum. Bu durum daha sonrasında kayboluyor. Belki daha mutlu olabilirim, belki de daha mutsuz olabilirim. Emin değilim. Denemeden bilmem imkansız gibi bir şey.

“Yorulduğumuzda yıllar önce yendiğimiz eski düşüncelerin hücumuna uğrarız.”
-Nietzsche.

Bu sözü bir kitapta* gördüm ve üzerine düşünmeye başladım. Yaklaşık olarak 1,5 yıldır yorgunum. Kendimi yoruyorum, istemeden yoruyorum. Bir yerde çalışmak bunu gerektiriyor ancak artık bir karar verdim ve ayrılmayı seçtim. Bu durum, hangi anda olursam olayım kendimi meşgul edecek bir olay yaratmadığım takdirde her şeyin üzerine düşünmeye itecek beni. Bunu biliyorum. İlişkiler, maddiyat, eski ama hiç hatırlamak istemediğim ve yalnızca tek bir kişi ile paylaştığım anılarım... Yıllar geçmesine rağmen üzerimden hâlen atamadığım o garip his... Bu hissi sürekli yaşama hâli... Belki de abartıyorum. İstiyorum ki aklıma geldikçe beni üzmesin, duruşumu değiştirmesin. (Bunu yazdığım anda dik oturmaya başladım.)

Başta tamam diyorum idare edebilirim, sonra bu durum seni dibe sürükliyor; ardından diyorum ki devam edebilirim, sonrasında rüyalarım bile olumsuz etkileniyor. Evet, herkes gibi ben de bunu yaşadım. Takdir edilmek, onaylanmak, vazgeçilemez olduğunu düşünmek herkesin isteği. Bunları herkes gibi ben de istedim. İsteklerimin karşılığını alamadığımda ve artık bu durum rüyalarımı bile olumsuz etkileme sınırına geldiğinde kesinlikle karar verdim ki kendimi bu hâlden uzaklaştırmam lazım. Ortam içerisinde ne kadar mutlu olursam olayım sanırım tekrarlanan olaylar, tekrarlanan hislerim artık bana iyi gelmiyor. Bırakmak hiç kolay değil, emek vermek hiç kolay değil. Hele ki mutlu olduğun kişilerle birlikleyken. Ben bilmem ne olmalı? Nasıl devam etmeli? Önümde düşünecek günler, yardımcı olacak kişiler, her zaman yanımda olacak kedim ve köpeğim var. Başta kedim ve köpeğim olmak üzere, herkese teşekkür ederim.

*Güneşe Bakmak Ölümle Yüzleşmek – Irvin D. Yalom

Ayrılık ve Bağımlılık

Deneme

Efe Reis

Bizi bizden eden her şey ikiye ayrılabilir: Ayrılık ve bağımlılık. Ama ben susuyorum. Ben sustukça susuyorum ve ağızımdaki sakız kuruyor, çiğnenmiyor. Demek ki sakızım suya bağımlı. Bunu gören boğaz, yanıma kadar gelip kesenin ağızını öyle bir açıyor ki ben boğazın (kesenin) mütemadiyen göz kırpan bocalamalarına dalıp yeni bir dünya keşfe çıkayım. Ay n'olur çıkayım! Önce tabii ki Kaşıkçı Elması karşılıyor beni. Üstünde, karşısında, altında, sağında ve solunda değişik açılara kulaç atıp gösterdiği derin seraplara hayran kalıyorum. Kaşıkçılar her açıda farklı bir çarpık kısmetle seviyor beni. Ben daha çok susuyorum. Oysa hepsi benden ayrı ışılan aynı ve tek bir ışıldayan dünyanın sevgisi. Ben işte aslında bu yüzden, ben çok balık yiyorum. Şansıma balıklar da var suda ve onların da gözleri ışıltılı. Hem Omega 3 hem D vitamini var onlarda ve benim çok ihtiyacım var bunlara. Yüzüyorum, yoruluyorum, bir hamlede ısırıyorum başlarımı. Dişlerimle kenetlendiğim gırtlakları, bir elimle tuttuğum kuyruklarını çok çektiğim için maalesef yarıldı. Üzülmeyin böylece yeni renkler ve ihtimaller suya damladı. E neden ağızımda gevrettiğim göz bebekleri sim olup turistleri eğlendirmesin ki? Hatta gacırdayan çiğ etleri artık parlayan pullarsa onlar da parlansın oynasın suda. Ve böylece balık yenmiş, elmas beğenilmiş, kesenin ağızı kapatılmış ve hatta turizm-ve-ekonomiye katkı sağlanmış oluyor.

Yukarıdaki, meselenin bağımlılık tarafıydı. Meselenin bir de ayrılık tarafı var. Ayrılık en kötü şeydir bizi bizden eden. Nasıl kötüdür bir bilsen. Şimdi say-sam uykun gelir ama içeri gidene kadar kaçır biliyorum. Ben seni bilmez miyim? Yatmadan önce nice su israfı merasimlerini sen boğaza kanmadan D vitamini ve Omega 3 eksikliğinden ölünce böyle hatırlasam ya seni. Ben koridorda yürüyüp banyonun kapısının önünden geçerken buğulu camın önünde fırçalayışını dişlerini ve aynada izleyişini etlerini ve aynada bir buğu olacak senden kalan geriye. Sıradan yokluğun acı verecek bana. Bir anda koridorda banyo kapısının eşiğinde seni en kendi kendine ve kendi hâlinde gördüğümde camdaki buharsa en gerçek şey belki de. Ne kadar alışmışım, belki de bağımlıyım. Bu da meselenin ayrılık tarafı oluyor.

İlkyaz

Şiir

Mehmet Ali Dönmez

Boğuluyor insan

-eksik olmaktan

Yolların çıplaklığı

-dokunuyor kaldırımdaki

salyangoza

Güneşin tepede olması gerektiği

-vakitte

Gökyüzünde çay demliyorum.

Hem de

o derece

ve

öylesine ki

Bulutlarla besliyorum ruhumu

-göğün mavisi

-toprağın sarısıyla sevişiyor.

Aklım nerede kim bilir...

Belki çekmecedeki bir fotoğrafta,

Belki ilkyazın sersem nahoşluğunda...

Boğuluyor insan

Tükeniyor...

Kırılıyor...

-yok oluyor...

Ama yaklaşan yaz

İlkyazdan daha kuvvetli ve esintili görülüyor.

